

Jděte ke všem národům

Hošťálková 28.7.2019

Písňe: Ez 67,3, 192, Vás posílám, Svítá 274, Ez 487

Čtení z písma: Iz 43, 1-4, Matouš, 28,16-20

Text kázání: Mt 28,16-20

Bratři a sestry,

před dvěma týdny jsme vysílali vedoucí přífarského tábora. Dnes bych se chtěl spolu s vámi zamyslet nad úplně jiným vysláním. Týkalo se jedenácti Kristových učedníků a v přeneseném smyslu i nás všech.

Na hoře někde v Galileji se shromáždilo jedenáct Ježíšových učedníků. Zkusme si je představit. Kamenitý vrcholek hory a na něm jedenáct vousatých chlapů. Jejich počet by nestačil ani na naplnění našeho staršovstva. Vypadali nejistě. Při Kristově ukřižování se jim doslova zhroutil svět. On se jim sice od té doby několikrát zjevil a přesto bylo obtížné přijmout skutečnost jeho zmrtvýchvstání. Co od nich Ježíš očekává? Proč je na tuto horu poslal?

Myslím, že tím prvním, co by nás mělo na tomto příběhu zaujmout, je jejich poslušnost. Mohli pochybovat, mohli vnitřně nesouhlasit, ale byli přesně tam, kde jim určil jejich Pán. Kdo ví, jak by náš příběh pokračoval, kdyby si řekli: „Proč se plahočit až na vrchol hory. Zůstaňme v klidu někde dole. On si nás Ježíš najde.“ Podobné je to i s námi. Pokud nejsme tam, kam nás Pán Ježíš posílá, pokud nejsme ochotní plnit jeho vůli, bude naše služba velice těžká a její výsledky nevalné. Pokud ale Ježíše poslechneme a jsme na tom místě, které nám určil, On přijde a oslaví se.

Když spatřili Ježíše, projeví mu úctu. Někteří z nich ale pochybovali. Kdo ví, co se jim honilo hlavou. „Jak je možné, že se nám Ježíš zjevuje? Vždyť jsme ho viděli umírat. Je to opravdu Ježíš?“ To že Ježíše viděli, ještě neznamenal, že v něj plně uvěřili. Opět se v tom můžeme najít. Pochybujeme o Ježíši a o tom, že řídí naše životy. To ovlivňuje naše rozhodování. Jsme nejistí a tak to buď zkusíme „na slepo“ nebo propadneme skepsi raději se nerozhodneme vůbec. Nedůvěřujeme, tvrdíme, že Boží vůli je těžké poznat a kritizujeme co se dá.

Ježíš je vítězem nad pochybnostmi. Proto učedníky oslovil a to první, co jim sdělil bylo: "**Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi.**" Chápu to jako vyhlášení Ježíšovy svrchovanosti. Také v tom můžeme uslyšet ujištění: „Nebojte se a nepochybujte, mám všechno pod kontrolou.“

Lidé se často ptají: „Kde je ta úžasná Boží moc a proč se neprojevuje v mém životě? Proč jsem neprožil uzdravení, když jsem se modlil? Proč utrpěl můj přítel úraz?“ Víím, že na všechny tyto otázky nelze najít jednu všeobsahující odpověď. Alespoň jednu, která mě zaujala: „Bůh nechce měnit okolnosti našich životů, ale chce změnit nás. Chce celé naše srdce se všemi jeho pochybnostmi. I s těmi místy, v nichž si myslíme, že žádný Bůh není nebo že o nás nemá zájem, protože, jinak na nás nemohl něco takového dopouštět.“

Až po ujištění Ježíšovy svrchovanosti se učedníci dozvěděli důvod, proč je Ježíš svolal: „**Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal.**“ Myslím, že právě tomuto slovu často

moc dobře nerozumíme. Nemáme přesvědčovat druhé lidi propracovanými argumenty s cílem získat nové ovečky do naší církve. Přesvědčování druhých lidí pro cokoli je složité a také to těm „přesvědčeným“ často dlouho nevydrží. To nechme pojišťovací agentům a obchodníkům. Máme otevřít svůj život pro Boží lásku a tuto lásku předávat dál. Jsme Kristem zachráněni a víme, že je to to nejlepší. Proto je logické zprávu o tom sdílet s druhými lidmi.

Velice brzy po tom, co jsem přijal Krista, jsem nabyl dojmu, že musím jít šířit evangelium nejspíš někam do Afriky nebo Jižní Ameriky. Po nějaké době jsem pochopil, že mám být tam, kam mě Bůh poslal – v Hošťálkové a mám se dělit s ostatními lidmi o to, jak je Bůh úžasný v mém životě. Nejen o ta místa, kde vítězím, ale také o ta, kde zrovna nevyhrávám a Pán Bůh mě přesto přijímá v lásce se všemi mými nedostatky. Když jsem připravoval toto slovo, napadla mě trochu kacírská myšlenka, že on to až zas takový rozdíl oproti té Africe není. Je tady docela horko a lidé, kteří nic neslyšeli o Boží lásce rozhodně nechybí.

Pán Ježíš nám zde dal určitý návod. Nejprve máme jeho učedníky získávat, pak křtít a až pokřtěné vyučovat. Nechci zde rozporovat naši církevní praxi, v níž nejprve křtíme, pak vyučujeme a nakonec se snažíme získávat. V tom kořen problému není. Lidé půjdou tam, kde jim bude dobře. Neosloví je ani církevní obřady, ani propracovaná nauka, ale živý láskyplný Bůh.

Přesně tak to bylo se mnou před více než třiceti léty. Tehdy jsem nedokázal pochopit detaily křesťanského učení, ale setkal jsem se s lidmi, v jejichž životech působil Bůh. Věděl jsem jenom to, že je to dobré a že to chci také. Vyrůstat v církvi je prospěšné, ale samo o sobě to Kristova učedníka z člověka neudělá. To může jenom přijetí Boží lásky a otevření života Bohu. Nejprve se musíme setkat s Kristem a pak opravdu není těžké vyznat, že On je spasitel. Až potom bychom se měli usilovně učit, jak být křesťanem podle Kristova učení.

Pro ty, kteří se tak rozhodnou přidává Kristus úžasně zaslíbení: **„A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“** Tím nám říká, že, nikdy na to nebudeme sami. Je v tom slyšet: *„Bud' rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš?“* (Joz 1,9)

My sami často druhým, kteří například mají někam odjet, říkáme: „Neboj se, budu s tebou.“ Pán Ježíš to ale myslí jinak. On je s námi ve svém Duchu po celý čas, podepírá nás v těžkých chvílích (Iz 41,10), raduje se z nás (Sof 3,17) a dává nám slovo moudrosti, když je to potřeba (Mt 10,19). Neopouští nás a nezíká se nás (Žd 13,5). Nejsme tedy při svém vyslání získávat Kristu učedníky odkázáni na své omezené schopnosti. Můžeme spoléhat na jeho pomoc. On je s námi v každou minutu a v každé situaci. On proměnil naše životy svou láskou a my to můžeme předávat dál.

Amen